

Gesti

K u k u l i n d

ehf

Küla Kägu.

34 aealiku laulu,

Noorerahwa röömuks ja õpetuseks.

J. B.

Müüakse T. Pihlaka juures.

Tallinnas, 1875.

Trükitud J. S. Gresseli kirjedega.

A. 991.

Gesti

Zukulind,

ehf

Küla Kägu.

34 aealiku laulu,

Noorerahwa röömuks ja õpetuseks.

F. B.

Müüakse T. Pihlaka juures.

Tallinnas, 1875.

Trükitud J. S. Gresseli kirjadega.

Дозволено цензурою. Ревель, 1 Февраля 1875.

ENSV TA Fr. R. Kreutzwaldi nim.
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatokogu

1954:1154 ✓

Iuhataja.

Nr.		Lehe ktlg.
1.	Isamaa	5.
2.	Paulu wägi	6.
3.	Metsas	7.
4.	Õnnelik peigmees	7.
5.	Koit	8.
6.	Igatsemine	9.
7.	Wastukostmine: ehk Jüri ja Mari	10.
8.	Maria ja Willem	11.
9.	Naesterahwa truus	16.
10.	Kuus küsimest	20.
11.	Õhkamiised	22.
12.	Sinno ja Elts	22.
13.	Pruudi kahtlane ja kindel lootus	25.
14.	Lootus	26.
15.	Tütarlaps merrekaldal	28.
16.	Peab ette watama	29.
17.	Armastuse rut	30.
18.	Kartlik armastaja	31.
19.	Kewadene aeg on üriks	32.
20.	Õnne-Haus	33.
21.	Järelemõtlemiseks	40.
22.	Haige noormees	41.
23.	Eluõpetuseks	43.

24.	Kewade laul	44.
25.	Suwel (Kahwa laul)	45.
26.	Süggifel (Kahwa laul)	45.
27.	Talwel (Kahwa laul)	46.
28.	Ema ja poeg	46.
29.	Kahuline meel	48.
30.	Keinaja abikaasa	49.
31.	Waene rikas	49.
32.	Petetud kurat	54.
33.	„Tuli lahti“	55.
34.	Löpetufeks	56.

I. Isamaa.

Isamaa, mo meeles sa
Seisad igal tunnil;
Isamaa, sust laulan ma
Armastuse sunnil.

Isamaa, so piinal ma
Kõnnin röömsal meelel;
Isamaa, sind kiidan ka
Päris emakeelel.

Isamaa, kui lahkun sust,
Lähen wõeramaale,
Siis sust leian röömustust,
Kunni nään sind jälle.

Isamaa, ei wõi ma sind
Sial unustada;
Mitku Jumal ikka mind
Sulle truuis jääda.

Isamaa, kui suren ma,
Siis so muld mind katku,
Ja mind wiimse armuga
Dma hõlmas hoidku.

2. Paulu wägi.

Kui süda raske mure sees,
Ja filmad kibe nuturwees
Ei kus'gilt troosti leia sa,
Ja waew ei taha lõppeda,
Siis laulmine, oh usu sa,
Weel võib so südand lahuta.

Kui wahest röönumeres uiud,
Ja järsku mure alla waud,
Siis laulmine võib sinu meelt,
Weel peasta selle kurwa teelt,
Kül kurbtuse ja röömu sees
Paul' on tõest armas feltšimees.

Ka inglid taewas laulawad,
Ja Jumalat seal kiidawad,
Homikutähed öiskawad,
Ja Loojale aun annawad.
Sest usu, sõber, kindlaste:
Paul taewaand on tõeste.

Sest, sõber, laula röömsast siin
Maailmas, kus on waew ja piin;
Paul südand armsast jahutab,
Ja kurwa meelt ka lahutab;
Paul on kui merel tuluke,
Mis juhatab sind rannale.

3. Metsas.

Armsa kase metsa al
Linnud laulwad süin ja seal;
Eht küll süida mure sees,
Linnud hüüdwad meelites:
Tule süia, tule süia, tule süia inime,
Tule süia, ja süis röömsaks jää.

Du mul raske elu süin,
Igapääw üks waew ja piin,
Rasked hädad koormawad,
Linnud metsas laulawad:
Tule süia, tule süia, tule süia, inime,
Tule süia, ja süis röömsaks jää.

4. Önnelik peimees.

Öues oli külm, et rakšus,
Süiski teele läššin ma;
Külmast aiateiwast plakšus,
Ei sest süiski hoolind ma.

Kuu ja tähed taewast. paistšid,
Lumi küksus jalge al,
Pund ja põesad eemalt läikšid,
Hingeöht mul hauras teal.

Nönda läššin röömsast peale,
Oleks külm ka langem weel;
Mul ei tuln'dki sedit meele,
Pruudi peal' käis minu meel.

Läksin nii, et habe härmas,
Koputasin ukse peal,
Lahti tegi ust mo armas
Wiivimatta kohe seal.

Pruudi ema, naeratades,
Lahkest kät mul pakkus ka,
Ja siis suudis harjund kombel
Ahju peale minema.

Seda ei mul olnud tarwis,
Sest mul oli sooja järg,
Armastus mul sooja andis,
Pea mul otsas oli märg.

Minu armas pruudikene
Du mo elukewade;
Minu roosid on ta palged,
Tema film mo päikene.

5. Koit.

Puna, puna koidukene
Oma kuldsse kumaga;
Oh kuis röömustad mo meele,
Täidad uue eluga.

Armus tuletad mul meele
Minu kaunist pruudikest,
Kui ta vastu tuleb mulle,
Suud mull' annab armu wäest.

Nii kui hiilg'wad koidutähed
Tema filmad säravad,
Tema roosakarwa palged
Armsam kui koit punavad.

Tema armast laulu kuuldes
Laululinnud jäävad waid; —
Puud ja põesad on kui unes,
Kõik jääb waitseks sedamaid.

Rohi tähtab, lilled õitf'wad,
Kuhu käib, ta jälgedes,
Imelikü röömu maitf'wad
Teda nähes igamees.

Kurbtus, walu pöörab röömuks
Tema filma waadates,
Süda lähed soojaks armus,
Tema ümber hakates.

6. Igatsimine.

Sinuta, kui pikad
On mul pääwad, ööd
Igawad ja kurwad,
Magan, ehk teen tööd,
Koplis, kase metsas,
Kus küll ilus koht,
Sealgi rööm mul otsas, —
Waewab hädaoht.

Lähem wälja, otfin
Sinu jälgi seal;
Ühest teisi kõnnin
Waike metsa al:
Kutsun sind, ja hüüan
Armsa nimega,
Langen maha, nutan,
Et sind leia ma.

Kui siis kaugelt kuulen
Sinu armast healt,
Siis ma jookstes tulen
Sulle wastu sealt.
Süda röömus tujukub,
Pühin silmast wet,
Suu suud wastu matsub,
Armus annan kät.

7. Wastukostmine,

ehk:

Jüri ja Mari.

Waike kasemetsa wilus
Laulis Jüri kurbtuses,
Kurtis Maril oma häda,
Et ta armastab just teda;
Mari kostis möteldes:
„Jüri, ei ma mõista sind,
Jüri, ei ma usu sind!“

„Armastus,“ ta laulis jälle,
„On nii kange, waevab mind;
Kui sind tahaks unustada, —
Wõtaks ja ka kurjustada, —
Iffa armastan ma sind.“ —
„Jüri, ei ma mõista sind,
Jüri ei ma usu sind!“

„Sinuta ei maksa elu,
Sinuta surm tuleks mul;
Sa mo ainus rõõm ja ilu,
Sinuta on mul siin walu, —
Seda, Mari, ütlen sul.“
„Jüri, ei ma mõista sind,
Jüri, ei ma usu sind!“

„Kui ei nää sind, siis on walu,
Kui sind nään, siis jälle piin;
Iffa otsin ma sind leida,
Siiski katsun eemal hoida, —
Eht kül ligi oleksin!“
„Jüri, nüüd ma mõistan sind,
Jüri, nüüd ma usun sind!“

8. Maria ja Willem.

Rord istus õhtul akna peal
Maria kurbtuses,
Ta nägu pleek ja närtsind teal,
Käe najal toetes.

Ta seisis mõttes waitfelt nüüd
Ja filmad tilkufid ;
Kuis endsed pääwad mööda läin'd,
Kui õnsad olid need.

Kui armas lugu oli siis,
Kui kodu olin weel,
Kui isa, ema elasid,
Ja puhas weel mo meel.

Kui röömsast lätsin kiriku
Siis teiste seltsis ma,
Ja mitmed külas waraku
Münd armastafid ka.

Ja kui siis Willem Wiru poolt
Uut rätikut mul tõi,
Ja nimetas mind „armas pruut,“
Mo süda sojaks löi.

Oh! aga kõik on mööda nüüd,
Sest on mo süda kurb ;
Ja see on muist mo oma süüd,
Et olin liiga nõrk.

Pea teine teise järele
Mul surid wanemad,
Siis nende koht sai teistele,
Sealt pidin lahkuma.

Ja selle järel tuli pea
Uns kurbtus korraga :
Mo Willem, kes nii truu ja hea,
Läks kaugel' reisima.

Nüüd olin üksi waene laps,
Ja nutsin haledast,
Mul isa ema 'polnud teys,
Ei külas sugulast.

Seal tuli kavalusega
Üks petis mõisamees,
Kui saadan walge mundriga
Ja ütles meelites:

„„Miks nutad, armas lapsuke?
„„Et kuule minu nõu:
„„So peigmees läinud kaugele,
„„Ja wanemad on surn'd.

„„Nüüd tule mulle emandaks
„„Siis oled õnnelik,
„„Käid igapääv siis nagu faks,
„„Meel rõõmus, lustilik.““

Ma uskusin siis petja teelt,
Wet filmist pühkisin;
Ta aga segas minu meelt
Siis — — lunni langesin.

Nüüd olen mahajäetud
Kui üksik ilma peal, — —
Ma porihauku langenud,
Kel põhja pole al.

Siin wõera majasf' olen ma
Kül armust wõetud;
Oh tule surm, mind korista,
Et saaksin maetud.

Nii õhtas waene ekjind tal
Seal kambri akna peal;
So tähed läit'fid taewa al,
Kuuvalgus kuumas teal.

Ka ööpik laulis koplis seal
Nii armsast, haledast;
Ei röömustand see lauluheal
Waeft kurwa tütarlast.

Seal puhub waike õhtutuul
Nüüd aknast korraga,
Kui tahaks lahuta ta meelt,
Wet filmist kuwata.

Ei ööpik, ega tuuleõht
Ta meelt ei röömusta,
Ta on nii kui üks murtud leht,
Mis hakkab kuwama.

Seal lahti läheb kambri uks, —
Ta kuuleb: „Maria!“
Ja tasa sisse astub üks
Kui tutwa sammuga.

„Nüüd tere, kõik on korda läind!“
Nii ütleb tulia;
„Ma olen reijind, waewa näind,
Sul truutiks jäänud ma.“

„Kui olin kaugel wöeral maal,
Ja mure koormas mind,
Ei olnud sõbra, tutwat seal,
Siis mäletasin sind.“

Ta tahtis võtta armuga
Nüüd teda riinale;
Bruut aga hoidis hirmuga
Ta eest end kõrvale.

Ta kattis filmi kätega,
Ja luskus ahastes,
Siis langes maha nutuga,
Seal peiu jalge ees.

See tõstis, palus, meelitas,
Ei aitnud midagi;
Suud püüdis anda, filitas,
Bruut ütles viimati:

„Oh ärra anna mulle suud,
„Ma' pole selle väärt,
„Ma olen auku langenud,
„Kel põhja ega äärt!“

„Sest võta mind nüüd unusta,
„Ja otsi omal' teist;
„Ma aga lähen surema, —
„Ei paari sünni meist!“

Nii ütles ta ja ruttas siis
Sealt koha minema;
Ta tee sealt külast välja viis,
Kus poole, — ei ma tea.

9. Naesterahwa truus.

Kas tösi see, mis ööldakse:
„Kes usub naeste suud,
See petab ennast alati,
Saab kahju igakord.“
Nii ütleb ilm. Ja ometi
Siin kuulge laulu sees,
Et naesterahwas waheski
Weel kindlam on kui mees.

Kord tuli öösel armuke
Ja pruudi uksele: —
„Tee tahti, tüdruk, kermeste,
Et kuuleks üksige.“
Ja jooksis, tegi lahti ust. — —
„Ma pean siit ruttama,“
Nii ütles peig, „fest kohus just
Mind mõistnud surema!“

„Nüüd metsa lään ja senna jään,
Ma muidu surma saan!“ —
„Oh ei, oh ei, ei seda wõi,
Et ma sust maha jään.
Mis aitab mind hea elupait
Kui waewab murekoorm?
Oh armas, ei, ei seda wõi —
Meid lahutagu surm!“

„Oh kuule mind, ma palun sind,
Et jäta järele;
Ei metsas ole aset sul,

Mo kallis armuke!
Nälg, jänu, sadu, paha ilm,
Teeb waewa sinule,
Ka kartus, hirm ja kange külm, —
Sest jää nüüd rahule!”

„Oh kuule sa, ei üksina
Sa pea minema!
Ma tulen ka tõest sinuga,
Ei muidu ela ma.
Kas nälg, ehk külm, ehk paha ilm,
Hirm, kartus, — olgu ka, —
Kui sa lääd ees, mis wiga süis?
So seltsis ollen ma.”

„Oh armuke! Nüüd maha jää,
Ma lähen, — tröösti end!
Aeg pea teeb, et rahul jääb
So süda ja so meel.
Ka rahwa keel ja tige meel
Saaks teutama sind,
Kui kuulewad sind tulewad,
Et armastasid mind,”

„Oh armas ei, ei seda wõi,
Ei aeg küll tröösti mind,
Ei ükski tund ma leia und,
Kui ei nää enam sind:
Mis rahwa keel, ehk tige meel
Wõib mulle parata?
Kui sinuga jo metsas ma,
Seal rahu elada.”

„Seal metsa sees kõik kole ees,
Ja mitu viletsust;
Kui minu käes seal paugub püs,
Sa ehmataksid sest.
Ja leitaks mind siis wõetaks' sind
Ka kinni korraga,
Siis kohtuhirm ja tibe surm
Saaks sulle palgaks ka.“

„Ei armuke, arm üksine
Teeb julgeks häda sees;
Sest tuleb mul siis jõudu küll
Et olen nii kui mees.
Kui sinu käes seal paugub püs,
Ma fenniks wahti pean,
Ei kohtu hirm, ei tibe surm
Meid trehwa, feda tean.“

„Seal on suur mets, kus hunt ja päts
Ja tihti rööwliid ka,
Ei hoonet seal, ei katust peal,
Pead samblal magama.
Seal elukoht on puud ja roht,
Ja talwel lumi fäng,
So magus jook seal weewoog,
Ja kinnituseks — nälg.“

„Just mets on see, kus waitseste,
Ja wabalt elame,
Ei maja ma, ei katust ka
Seal taha iialge.
Ka rööwliid wist ja metsalisk

So piis sealt pörutab,
Kül toitu saab, et üle jääb,
Ja wefi jänu a'ab."

„Oh ei, oh ei, ei seda wõi,
So juuksed wanuwad.
Ja kui seal käid, kus pakfult puid,
So riided kakkewad.
Ei iial ka sa näha sa
So ema öeksid,
Kui tuled, nääd, et kahetsjed.
Sest jumalaga siis!"

„Mo emake, head pääwa weel!
Nüüd pean minema.
Mo öed ka, head terwist ma
Teil' soowin armuga.
Ko tõuseb koit, pea walgus wõit',
Nüüd lähme, armuke;
Ei hooli wist ma riietest,
Ei juustest kogune."

„Mo siis hea kül, et kuule weel,
Üks teine asi see:
Seal metsa sees on kortelis
Mo teine armuke.
Ta armsam mul on sinnust kül,
Ma ütlen tõeste;
Seal temaga siis elan ma,
Ei teised teage."

„Das' olla see so armuke
Seal metsas elamas,
Kui sinule nii temale

Saan sõnakuuljaks ka.
Sind armasta ei jäta ma,
Ehk oleks sada teist;
Mul armastus ei üksi juus, —
Waid südamel on tõest."

"Mo armuke üht sädette
Sul pole kahtlast meelt,
Nüüd kõikidest, nii nään ma tõest,
Sa oled truim just.
Nüüd ütlen ma sul tõega:
Mul pole surma-süüd;
Teist armukest mul pole tõest,
Mo oma oled nüüd."

"Sest tahan ma nüüd sinuga
Täis armus elada,
Ehk saGEST ka võib kõikuda
Kül meeste heitlik meel.
Ei sinu meel kord kõikund weel,
Nüüd sinu olen ma.
Sest südamest ja igawest
Jään sulle truiks ka."

10. Kuus küsimest.

Kord Peeter reisis külasse
Sealt pruuti ots'ma omale.

Kui Aru tuppä astus mees,
Kolm neitut nägi oma ees.

Meed olid lahked, ilusad,
Et kus'gilt loota paremat.

Mees süiski oli kartust täis,
Ei märkand, kes see parem neist.

Ta mötles, ütles järsku süis:
„See olgu minu kosja wiis:

Kes teie seast kuus küsimest
Mul wastab, see on minu just!

Nüüd kuulge, ja süis wastake
Kes arwab teadwad, katsuge:

Mis on weel pikem suurest teest?
Mis sügawam weel mereweest?

Mis sarwe healest heledam?
Mis ohakast weel terawam?

Mis rohust rohelistem weel?
Kel kurjast naesest hõelam meel?“

Kaks öde jäid nüüd mötlemä,
Seal noorem ütles korraga:

„Tõest armastus on pikem teest
Ja põrgu sügawam on weest.

Ja pikne sarwest heledam,
Kälg ohakast weel terawam.

Wärw rohust rohelistem weel,
Kuratil naesest hõelam meel.“

Et tüdruk ostas öölda töt,
Taal' Peeter andis köhe kät.

Kaup oli walmis korraga,
Kaks teist jäid järke ootama.

Sest tüdrukud, ma ütlen weel,
Teil olgu ikka mõistlik meel.

Kui peigmees küsib kawalast,
Siis andke wastust agarast.

11. Öhkamised.

Miks sala-öhkamised

Mo rindus liigute?

Miks tungite kui wargad

Mo waitse hingesse?

Oh sala-öhkamised,

Miks waewate mind nii?

Te' warastate wiimsed

Mo röömu riismedki!

12. Sinno ja Elts.

(Üts ennemuistne lugu.)

Kaks armastajad juhtusid

Kord kofku metsa al,

Naad päawa otsa istusid,

Ei julgend rääki teal.

Siis Sinno hakkas ütleva:

„Sa pole mureski!

Siit home mööda sõidan ma

So laulatusele.“

Seal teisel päeval istus Elts,
Ja kannis oma pead,
Kui Willem, pruut ja pulmaselts
So nähti tulewad.

Ta pani ruttu kanni käest,
Ja juuksed kõrva löi;
Ta elawalt toast wälja läks,
Surn'd toodi tagasi.

Kui süda öö jo kätte sai,
Kõik uin'sid rahu sees,
Seal seisis kena Eltse waim
Nüüd Hinno sängi ees.

Ta ütles: „Hinno waltwad sa,
Wõi magad une sees?
So pärast olen surnud ma,
Mo waim on siin so ees.“

„Nüüd andku Jumal õnne sul
Ja rahu magades,
Ja minu ihul rahuund
Seal külma hana sees.“

Kui loiduaeg jo oli kae,
Ja öö jo mööda läin'd,
Siis ütles Hinno naesele:
„Üht paha und ma näind.“

„Mei' toas palju weiksid käis,
Mis weripunased!
Werd oli pruudisäng ka täis,
Et riided tilkusid.“

Ta kutsus oma peret nüüd,
Need tulid rutuste;
Ja ütles: „lähme sedamaid
Nüüd Eltse maeasse.“

Kui olid jo seal ukse ees,
Siis kõwast floppis ta
Seal Eltse seitse wenda sees; —
Uks lahti tehti ka.

Ta tõstis furnurätikud,
Ja waatis haledast;
Siis andis armsa furnul suud
Ja ütles mahedast:

„Ma tahan, armas Eltseke,
Sind nüüd weel armasta,
Suud anda sinu suule,
Mis ei kül naerata.“

Siis Eltse wennad ütlesid
Taal' kurwa meelega:
„Suud anna oma naesele,
Laf' furnu magada.“

„Kui oma naesel annan suud
Mo kohus on see just;
Sel furnul, jah, ei wõi ma muud,
Ta armastas mind tõest.“

„Nüüd leiba wiina jägage
Mo rahwas rutuste;
Mis täna saab auuks Eltsele,
Saab home Hinnule!“

„Kui ilus Elts on ärasurn'd
Siis sureb Hinno ka,
Surm armastusest Eltsel tuln'd,
Saab Hinnul murega.“

Mii sündis, ja neid kanti seal
Siis hauda lauluga;
Nüüd hingawad naad kõrwu seal, —
No, las' nad puhata.

Raks roosipuud said istunud
Weel nende hana peal,
Mis, kui need pole kuitwanud,
Ehk öitfewad weel seal.

13. Pruudi kahtlane ja kindel lootus.

Waiksed metsa salgud kuulge, —
Kuulge minu õhkamist:
Laste tulla tuulekest,
Mis mind jahutaks siis wist.

Olete wist feda näinud,
Keda mina armastan,
Aga nüüd ma kurtwastan, —
Asjata ehk ahastan.

Ehk küll kurb on minu süda,
Siiski on mul lootus weel,
Et ehk peigme arnu meel
Wiib mind weelgi röömuteel'.

Kui mind armus kaenla wöttis,
Pöles süda minu sees;
Roosid kaunian rinna ees,
Mis ma sain kord tema käest.

Tuli põleb ja on walus,
Armuleek on walusam;
Armuleek on palavam,
Kõigist on ta wägewam.

Ei ma pole unustanud,
Mis ta mulle töotand,
Kui ta mulle kät sai an'd, —
Selle peal' ma ootma jäänd.

14. Lootus.

Lootus, lootus ifka hea,
Kui ka waest siin puudus waewab,
Ja kõik rist ja häda piinab,
Lootus, jahutad siis pea.
Ehk küll õn võib meile anda,
Sõbru, wara, auu, head,
Aga, mis sest maksab kiita,
Kui ei ole lootust teal.
Lootus, lootus ifka hea,
Kui ka waest siin puudus waewab,
Ja kõik rist ja häda piinab,
Lootus, fina trööstid pea.

Kui ka merelaened tõuswad,
Torm ja maru mässawad,
Lootus teeb, et waitseks jääwad,
Ja mei' laew jääb kahjuta.
Lootus, lootus n. t. f.

Lootus, sinu peale külwab
Seemet põldu külwimees,
Ja ka wiimselt röömsast löikab,
Siis kui õige aeg on käes.
Lootus, lootus n. t. f.

Rikas, kes on waeseks jäänud,
Ehk kes wangipõlwe sees,
Ehk kes teiste orjaks saanud,
Lootus, ja neil seisad ees.
Lootus, lootus n. t. f.

Kui ka elupuu jo kuiwan'd,
Wiinne õis jo kardab tuult,
Siis ja trööstid seda haiget,
Et taal weel on toorest juurt.
Lootus, lootus n. t. f.

Ja weel wiimses wõitlemises,
Siis kui surm jo keele peal,
Viigud ja weel meie hinges,
Näitad teise elu peal.
Lootus, lootus n. t. f.

15. Tütarlaps merekaldal.

Suur meri hirmsast kohas,
Torm hulus koledast;
Üks tüdruk kalju otsas
Seal nuttis haledast.
Ta kaugel' üle mere
Seal waatis õhkades,
Taal oli raske mure,
Ja walu südamas.

Üks aasta mööda läinud
Taal ootes walus teal,
Et armukest ei näinud,
Kes läinud mere peal'.
Oh torm ja laened kuulge,
Miks nõnda möllate?
Moi rindus torm weel kängem
Ja hirmsam' möllab see.

Miks petis ilma wara
Tad' jõudis meelita?
Mis aitab rikkus, raha
Siin ilma armuta?
Kui peaks ta ka saama
Kül kulda, hõbedat,
Ei rikkus jõua anda
Mis südand waigistab.

Nii õhkades ja ootes
Ta istus nuttes seal,
Ja igatsedes lootes
Silm waatis mere peal.

Seal laenehooga tuli
Üks furnud kaldasse,
Seal tüdruk kuffus, furi, —
Ja peigmees oli see.

16. Peab ette vaatma.

Kui õnnelik on see, kes walitseb end
Ja kõiki ei usu, kes pealt näha wend,
Ei teiste suu-juhil ta armasta ka
Ei iialgi pärast ta öhkada sa.

Ta põgeneb eemale roppude teest
Ja hoiab ka kurjade himude eest,
Kes südand ja möttid ei talitse, see
On wiimati wangis kui waenlase käe.

Kes nõnda kui näljane hunt ahmib tuult,
Kui linnuke lendab, kus wilehealt kuul'd,
Kui liblikas lendab, kus tuld ta näab,
Ta lendab seal ümber ja tulesse jääb.

Nii on see, kes patuga naljatab siin,
On wiimati ahelus, siis taal on piin,
Siis ägab ja oigab, ehk wannub ja kirub,
Et waewawad ahelad, rumalus seub.

Kes kiidab, et mõistab heast armastada,
See hoidku, et wiimaks ei wõrku ta sa,
Sest wabadust hoida, on jõledal ränk,
On läind ta jo käest, siis tuleb weel märk'.

17. Armastuse rut.

Mis teeme, tehkem ruttu,
Sest nüüd on paras aeg;
Ei maksa aega wiita,
Jääb wiimaks hiljaks köit.

Köit kenadus ja ilu
See kaub usinast,
Ja noorepõlwe elu
Lääb möda nobedast.

Pea kaub puna palgest,
Pea pea halliks jääb,
Pea hiilgus kaub filmist,
Pea süda külmaks jääb.

Suu, mis nüüd lahkelt naerab,
Du pea näutu,
Käed, mis nüüd lumivalged,
Du pea kuitwanud.

Sest wõtkem kasu nõuda
Nüüd oma noorusest,
Kui aeg saand mööda jõuda,
Siis pole juttu sest.

Kui armastad sa ennast.
Kui armasta ka mind,
Waat, siis läab asi kenast, —
Ma armastan ka sind.

18. Kartlik armastaja. 21

„Nüüd anna kät mul pandiks,
Et minu oled sa!
Sest pean ma siud kinni,
Et ei must lahku sa.
Ma küsfin kät — ei räägi ta, —
Suu annab muisu, räägib ka!
Sest anna suud mul pandiks,
Et minu oled sa!“

„Nüüd anna suud mull' pandiks,
Et minu oled sa!
Arm saab siis tuleleegiks,
Mis ei wõi kustuda.
Ma süiski mõtlen hirmuga,
Kuis suu wõib külmaks jääda ka;
Mull' anna südand pandiks,
Et minu oled sa!“

„Mull' anna südand pandiks,
Et minu oled sa!
See on üks kindlam asi,
Käest ja suust truim ka.
Ja süiski, süiski kardam ma,
Kuis süda ka wõib jahtuda!
Mis annad sa mull' pandiks
Et minu oled sa?“

19. Kewadene aeg on ürike.

Kewade ei kesta kuu,
 Läheb mööda pea,
 Üra wiida aega kuu
 Tütarlaps, et tea
 Noorus läheb mööda ruttu,
 Nii kui kewade;
 Võta kuulda minu juttu,
 Et ei hiljaks jää.

Kewade ei kesta kuu,
 Pääwad lendavad;
 Sügise pea kätte jõuab,
 Villed närtsiwad.
 Pea lähwad juuksed halliks,
 Siis kõik hiljaks jäänd,
 Sest nüüd pea aega kalliks,
 Enne kui käest läind.

Kewade ei kesta kuu,
 Mõttele järele:
 Wärsked saiad lähwad wannaks,
 Nõnda meiege.
 Lähme laupääv firikule
 Seltfis lugema,*)
 Lafeme end kuulutada,
 Teeme pulmad ka.

*) Kihlama.

20. Önne-Hans.

„Hans, kas tahad koju minna?
 Oled mind jo teenind küll!
 Seitse aastat on jo mööda, —
 Annan nüüd hea palga sul.
 Selle kullapanga juu
 Sulle anda tahaksin.
 Kas sa oled seega rahul,
 Önne-Hans?“

„Wäga rahul, ja mo ema
 Saab wist wäga kiitma mind,
 Kui ma selle kullapanga
 Tema kätte koju wiin.
 Önnelik ma olen tõest,
 Pühapääw ma sündind wist,
 Sellepärast just ka olen
 Önne-Hans.“

Wiibimatta ruttas teele
 Hans nüüd röömsa meelega,
 Aga pea hakkas päite
 Teda paistes waewama.
 Kullapank ta öla peal
 Rõhus wäga raskest teal.
 See on sulle wäga raske,
 Önne-Hans!“

Tuleb üks taal' ratsa wasta:
 Kimmel, oh sa kena loom,
 Aga mina pean astma
 Raske kulla koorma al.

Katša söita oleks hea,
Kaskusest ei mingit tea.
Saaks ma hobu', siis ma oleks
Dinne-Hans!

„Mis sul wiga?“ küsis teine,
„Mis on koormaks selgas sul?
Kullapank, mo armas sõber,
See teeb hirmus waewa mul!“
„Wahetame!“ ütles see,
Kaup sai tehtud peage.
Hop-hop-hop nüüd sõitis röömsast,
Dinne-Hans.

„Hop-hop-hop mo kallis kimmel,
Tasa! miks nii räpakas?“
Aga filmapilt, oh pergel!
Oli ta jo seljast maas.
Pörutas kül rängast pead,
Siiski tänas seda head,
Et ei oln'd weel kaela murdnud,
Dinne-Hans.

Tuleb talupoeg taal' wastu
Ühe kirju weiksega.
„Bea kimmelt,“ hüüab ruttu
Talupoeg nüüd torraga.
„Jah, see jookseb tulist kül,
Aga lust on otsas mul,
Ei nüüd taha enam söita,
Dinne-Hans.“

„Lehmast saaksin woid ja piima,
See mul oleks wäga hea;

Hobune null' saadab piina,
Wistab maha, lõhub pea!
Wahetame!" hüüdis ta,
„Siin kirju lehmaga.“
Kaup sai tehtud, Hans end kiitis:
„Dinne-Hans.“

„Teenistusest, kullapangast,
Ja veel hullust kimlist ka
Olen lahti, võistan röömsast:
Nüüd mo õn on otfata!“
Aga pääwa palawus
Saatis taale janutust: —
Lehmalt wõid jo piima saada
„Dinne-Hans.“

Hakkas lüpsma, ei läind lorda,
Ei saand piima tillagi,
Arwas mees, küll lüpswad lehma,
Oli härg see koguni. —
Keerles, andis jalaga
Mööda pead taal' kāraka.
„Ei ma mõista lehma lüpsa,
„Dinne-Hans.“

Praegu tuli mööda maanteed
Lihunik, a'as siga ees:
„Kui sul armsad on so fondid,
Jäta lüpsmist, rumal mees!
See on härg jo, eks sa nääd?“
„Härg, noh siis weel õn on see,
Ja ma olen ikka alles,
„Dinne-Hans.“

„Piim ja wõi, see jääb nüüd waleks,
Härg peab saama tapetud;
Sealiha parem oleks,
Kui nüüd saaks see wahetud;
Seapraadi saaksin ma,
Käkki, sinki, worsti ka,
Siis ma alles oleks töest
Dinne Hans.“

„Seda kõik jo wõid sa saada,
Kui sa mooga wahetad,
Ütles lihunik, ja waata,
Kaup sai korda saadetud.
Hans läks suure kiiduga
Kuju poole rutuga:
Kül nüüd ema saab mind kiitma
Dinne-Hans.“

„Seda juttu emalt kuulis
Kawal külapoisi,te,
Hani kaenas, kermest jooksis
Hansu ette, hüüdis see:
„Kes sull' selle sea and?
Wõi ehk oled warastand?
See sind saadab kohto alla,
Dinne-Hans.“

„Ei ma pole mitte waras!“
Hüüdis Hans nüüd hirmuga.
„Waras jah! ja see on paras,
Kui saad see eest parkida!
Siiski wõin sind aidata,

Kui sa tahad waheta!"

"Soo! — siis olen tõest ikka

"Dune-Hans!"

"Et sind tahan hädast peasta,"

ütles pois, „sest rõõmusta;

Anna siga, wiin ta metsa,

Ja sealt koju salaja."

Nõnda kaup siis tehtud sai,

Hansu kätte hani jäi,

Ja ta hüüdis: ikka olen

"Dune-Hans."

"Kül mo ema tunneb rõõmu,

Kui ma hane koju wiin,

Ja mul omal ammu himu

Hane prae järele.

Ja siis woin ka magada

Hanesulgist padjul ma

Eks ma wõi nüüd ennast kiita:

"Dune-Hans!"

"Sulgega võib kirjutada,

Kes on õpind sellega,

Suled woin jo äramüüa

Neil', kes mõistwad kirjuta.

Mulle passiks wistist ka,

Kui ma mõistaks kirjuta,

Aga see sull hiljaks jäänud,

"Dune-Hans."

Mööda maanteed tuli aga

Nüüd üks käärihuja,

Wedas karru pikalt taga,

Laulis röömija healega:
„Leiba teentü küllalt ma,
Rahakopik taskus ka!“
„Saaks ma ka nii, siis ma olleks
Dinne Hans.“

„Kust sa wötsid selle hane?“ —
„Selle sain ma sea eest.“ —
„Aga sea?“ — „Härja wastu.“ —
„Härja?“ — „Sain jo kimle eest.“ —
„Kimle?“ — „Wöitfin kullaga.“ —
„Kulla?“ — „Seda teen'fin ma.“
„Siis sa wäga targast teinud,
Dinne-Hans.“

„Aga fiiiski, mötle imet:
Hani pea söödud sul,
Nõua omale üks amet,
Siis saad leiba, raha küll!“ —
„Meister, jah, sest õpeta
Mind nüüd käära ihuma,
Siis kui meister woin end kiita
Dinne-Hans.“

„Tahad hane mulle anda?
Jah, see olgu keelmata!“
Kaks paaskivi, mis tee kõrwas,
Hansu selga tõstis ta:
Need on üsna parajad,
Lähwad tarwis mõlemad,
Kui sa tahad meister olla
Dinne-Hans.“

„Hani siia! — aga hõia
Nüüd neid kiwa hoolega,
Kendega sa võid nüüd ikka
Hästi käära' ihuda.
Leiba teenid küllalt sa,
Rahakopik kottis ka.
Nüüd sa võid end meistriks kiita,
Dünn-Hans.“

Kärre järel, hani selgas,
Pööris mees nüüd kõrwale.
Hansul kaks kiwi kaenas,
Läts nüüd lauldes edasi;
„Minu õn on rohke töest,
Pühapäine laps ma wist,
Ega ma siis muidu pole
Dünn-Hans.“

Alga õhtu hakkas jõudma,
Küla oli kaugel weel,
Kõht ka hakkas õigust nõudma,
Salad olid tüdind teel.
Kiwa kanda oli ränk,
Raskem weel, kui kullapant,
„Wõtaks tont neid, siis ma oleks
Dünn-Hans.“

„Baistab kaew, seal saan ma juna,
Ja ka pisut puhata.“
Tasa pani kiwid kõrwa,
Et neid kartis põruta.
Kogematta tõugates

Lang'sid kaevu plumpsates
Naerdes hiiüdis: „See on hea,
Önne-Hans.“

Koju jõudes hiiüdis eemalt:
„Ema, ole rõõmus ja!
Kõik on läind mul hästi korda,
Toon sul öune otsata!
Kõik, kõik juhtus õnneks mul,
Sest nüüd olgu rõõmu sul!
Mita kiita oma poega:
Önne-Hans.“

21. Järelemõtlemiseks.

See, kes liiaft wiina lakub,
Selle pea on segane.
See, kes palju kurja wannub,
On üks kole inime.

See, kes tihti kaarta mängib,
Kaislab aega asjata.
Tütarlaps, kes kõrtsis tantfib,
On täis kergemelega.

Pois, kes ööse hulgub külas
Sel ei aita muud kui malk.
Ja kes petis, kelm ja waras,
Siberis sel paras pall.

22. Haige noormees.

Terwis, tallis taewaanne,
Eluhallikast ja teed!
Mina, wilets, wilets waene,
Olen sinust ilma jäänd.

Mul on wäga igaw, igaw,
Haigelt walus ägades;
Mure hinges sügaw, sügaw,
Selle peale möteldes.

Terwis, miks mult oled läinud,
Haigus, miks ja oled tulu'd?
Mil sind, terwis, pahandanud?
Mil ma tänamatta olu'd?

Senni, kui mul sind ei ole,
Elu wäga wiha mul;
Kõik ilm mul ei anna rõõmu,
Ilu on mo meelest hul.

Metsa, puude, lille ilu
Minu meelt ei rõõmusta;
Linnu-laul ja rõõmus elu,
Ei mo häda wähenda.

Sind, oh terwis, ööd ja pääwad
Igatšedes otsin ma,
Millal waew ja häda lõp'wad,
Mil mul jälle tuled ja?

Kül sind olen taganõudnud,
Raha, rohtu kulutand,
Siiski ja weel pole jõudnud
Tulla, ja mind rõõmustand.

Õnnis aeg, kui tuleb meele,
Kus weel terve olin ma,
Haledus mul kipub peale,
Kui see peale mõtlen ma.

Siiski, loodan, et sa pea
Terwis, saad mull' tulema;
Kül siis on kõik asi hea,
Kui mul sõbraks oled sa.

Armsam paistab siis mul päike,
Lahkem tähed hiilgavad,
Nende paistmine ja läige,
Südamesse tungivad.

Magust rahu süda tunneb,
Wäikes metsas kõndides;
Armastus mo sees siis põleb,
Pruudi kaela hakates.

Kallis aeg, mil jõuad tulla,
Terwis mulle tagasi,
Mil so süles rõõmus olla,
Woin kui ükskord ennegi.

Kül siis igamees saab näha
Kui sind kätte saanud ma,
Et tööd rõõmsast wotan teha,
Ja sind kalliks pidada.

Armastuses, puhtas meeles,
Sulle auuks siis elan ma,
Oma armsa Gestikeeles,
Kiidan siis sind lauluga.

23. Eluõpetusüks.

Jumala peal võta loota,
Hädas julgest abi oota,
Surma ikka meeles kanna,
Waestele ka leiba anna.

Kannata ja ole waga,
Ära räägi teisi taga,
Tulist riiust eemal hoia,
Rahu ikka taga nõua.

Pane hooleks aega tähel,
Ära ole kahewahel,
Ära ilma lusti nõua;
Ära ahnust taga aia.

Wõta suud ka walitseda,
Oma liha talitseda,
Tunne hirmu patu pärast,
Seisa eemal kõrtsi kõrast.

Maailm on so ees küll libe
Seljataga kawal, tige.
Loe hooleks püha kirja,
Homiku ja õhtu hilja.

On sul rõõm, ehk on sul häda,
Pea ikka meeles seda,
Et sa waatad ülespoole,
Hinge eest ka kannad hoole.

Wõta puhtust armastada,
Usinuses tööle tõta,
Kui on ligimesel häda,
Kututa warmalt aitma teda.

Kui ja võtab nõnda teha,
Kül ja süis saad rõõmu näha
Esmalt siin mailma vaewas,
Pärast igaweste taewas.

24. Kewade laul.

Nüüd lumi suland rutuste,
Et kewade jo läe,
Maast lilled tõuswad noppeste,
Et soojast paistab pää,
Ka jõgede pealt kadund jää,
Puund metsad haljavad,
Eks silm ja süda rõõmu nää?
Ka linnud laulawad.

Kas igawest siin nõnda jääb?
Ei kõik on ajalik,
Pääw tõuseb, öhtul looja lääb,
Nii on siin Maa peal kõik.
Mis tõuseb, närtsib, pärast jäll',
Ta tõuseb uueste.
See inime, kes ilmast läind,
Ei tule tagasi.

Ja kas siin ilmas wara peal,
Wõib keegi suurusta?
Kes täna noor ja ilus teal,
Eht home surmud ta.

Oh see on kõrkus, rumal meel,
Kes loodab wara peal;
Kõik on siin kadum', oled teel,
See peale mõtle teal.

25. Suwel.

(Rahwa laul.)

Juba lehib lehta puusfa,
Lehta puusfa, rohtu maassa,
Haljendab heina arussa,
Nõtkub nõmmessa pädaka,
Kõigub soosfa kuusfejalgfa
Hobu hirnub Hiiomaale,
Warsa karjub kaugeella.
Wikatid wiidi heina arussa,
Nuga nõmmessa pädaka,
Kirwes soosfa kuusfejalgfa:
Hunt sööb hiiesta hobuse,
Karu warsa kaugeelta.

26. Sügisel.

(Rahwa laul.)

Saja wihma, et sadiseb,
Lase wihma, et ladiseb!
Saja wihma, lasta muida,
Jäta minda lastemata,
Mul pole kodu kuuwatajat,
Walge särgi waalijat.

27. Talwel.

(Rahwa laul.)

Saja, saja uuta lunda,
Kaputa wana raheda!
Et saab saani sõitemaie,
Keetallad tantfimaie,
Kodarad kolisemaie,
Pöönardida paukumaie,
Suhivitsfad wingumaie!

28. Ema ja poeg.

(Üks ennemuistne laulujut.)

Ema: „Mo poeg, miks mõel sul werine?
Ja meel nii kurb ja segane?
Oh! oh! oh!”

Poeg: „Mo koera olen tapnud ma,
Ei sellesarnast enam sa!
Oh! oh! oh!”

Ema: „Oh poeg, ei ole tõsi see,
Sa räägi töt mull' selgeste.
Oh! oh! oh!”

Poeg: „Ma tapsin oma hobuse,
Sest on mul kahju liiaste.
Oh! oh! oh!”

Ema: „Ei ole iial tõsi see,
Kül on üks hirmsam asi se.
Oh! oh! oh!”

- Poeg: „Mo isa olen tapnud ma,
Et mõtlin warga olema!
Oh! oh! oh!“
- Emä: „Oh poeg, oh poeg, mis teinud sa?
Mis nõu sind müüd peab aitama?
Oh! oh! oh!“
- Poeg: „Ei fiin küll rahu leia ma,
Ma tahan merel purjeta.
Oh! oh! oh!“
- Emä: „Kus jääb so maja, põllud, a'ad,
Ja metsad, aasad, heinamaad?
Oh! oh! oh!“
- Poeg: „Kõik kadugu ja lõptu ä'
Ei minu silm neid enam nää.
Oh! oh! oh!“
- Emä: „Kus jääb so naene, lapsute,
Kui lähed kauge merele?
Oh! oh! oh!“
- Poeg: „Maailm on suur, neil ruumi küll,
Keist pole enam röömu mul.
Oh! oh! oh!“
- Emä: „Kus jään siis ma, so emake,
Nüüd ütle seda wiimati.
Oh! oh! oh!“
- Poeg: „Ma jätan igaweste sind,
Ja sina nuusta ka mind!
Oh! oh! oh!“
-

29. Nahuline meel.

(Ühe wana laulu järel.)

Eht küll weite on mo maja,
Siiski rahul elan ma;
Ei ma rikkust tagaaja,
Siiski röömu lõpmata.
Armastus, sa punud meile,
Röömuperga lilledest;
Uhted, jäägu rikkus teile,
Mina küll ei hooli sest.

Sest mo kallid naesukene,
Langeb minu kaenlasse,
Ujab oma magust kõne
Maerdes, lauldes minule;
Pääwa tõustes wõtab tema,
Röömsast und mo silme pealt,
Lähäb siis kui helde ema,
Kuulma oma laste healt.

Sööb, mis Jumal meile andis,
Laste ja ka minuga,
Söuab sest, mis pöld meil kandis,
Pinaft lõnga kedrata.
Oh, mis magus on ta kõne,
Töest, selle ilma sees,
Leia ükski enam õnne,
Enam röömu, kui ta mees!

Sa kui õhtul langeb wesi,
Murdes meie hallikast,
Mis nii magus on kui mesi,

Siis ma laulan Jumalast.
Jah! mo maja olgu weike,
Dunis siiski olen ma!
Sest, kel on nii armas naene,
Mis sel wiga elada!

30. **Reinaa abikaasa.**

Ei sa kuule minu heale,
Ei sind kannu enam maa,
Kõik mo röömud sooga lõppend,
Ei ma ela sinuta!

Üksi seisjan, mure seltsiks,
Soe nut nüüd katab silm',
Pähen sinu hana juure,
Kiidan surma, laidan ilm'.

Seal mo süda tunneb röömu
Seal ma kuulen ingli healt:
Paluu, kes sa naese wõtsid,
Heida armu hinge peal'.

Põlwil heidan hana juure,
Surma tolmul' annan suud;
Heitke mind mo naese juure,
Pole röömu mulle muud.

P. G. M.

31. **Wacne rikas.**

Jüri oli aidamees,
Siis taal oli põli käes:

Herra elas teises mõisas, iii
Jüri omal rikkust korjas, i
Saatis wilja woorid linna, iiii
Ja sest ikka poole hinna, ii
Toppis kohe oma wörku, ii
Herra sest ei saanud märku.

Jüri oli raha küllalt, 08
Aga süiski elas näljalt,
Ei ta raatsind enam süüa,
Kartis raha läbilüüa,
Hallitanud leiba korjas,
Seda söi, et habe tolmas;
Kõik ta müüis ja tegi rahaks,
Kuivis ise luuks ja nahaks.

Tegi, nii kui mitmed teewad,
Ehk küll rikkad, — nälga näewad
Jüri hobu' tallis tantsis,
Süiski jala kir'ku marsis.
Wahest suurel pühal arma,
Läks ta ka siis hobusega,
Süiski sagest jala aga,
Ise jooksis saani taga.

Küil ta rikkus teda waewas,
Et ta ühtepuhku kaebas.
Et nii waesed ajad olla,
Pundus tahta kätte tulla.
Tuli wahest mõni waene,
Saunamees, ehk küla naene,
Palus laenuks rubla raha,
Jüri meel siis oli paha.

Ütles: „Kas ja oled rumal?
Olen ma siis sinu Jumal,
Et ma võin sull' raha anda?
Katsu ise muret kanda.
Olen isegi jo kimpus,
Kipub tihti kätte pundus!“
Aga ihuus, oota, oota!
Kül find kord ka püütaks' noota.

Ja see aeg ka pea tuli:
Wana herra ära suri,
Poeg sai mõisavalitsejaks,
Ja ka Jüri talitsejaks.
Herra oli aru saanud,
Kuidas Jüri koerust teinud,
Mõisa wilja äramüünud,
Raha oma tuppa wiinud.

Herra kutsus teda ruttu,
Ja siis tegi taga juttu:
„Kuule, armas aida Jüri,
„Kui mo papa ärasuri,
„Mõisa ehitus jäi poolel',
„Mis nüüd seisab minu hoolet,
„Aga nüüd, — ja see on paha,
„Lähäb tarwis palju raha.“

„Laena tuhat rubla mulle,
„See on suureks annuks sulle,
„Sügise sul maksan kätte,
„Ja weel sinfid laenu ette.“ —
Jüri kuulis seda juttu,

Soosjis oma tuppä ruttu,
Wöttis kapist tuhat rubla,
Ja wiis üles herra tuppä.

Herra tänas, pööris selga,
Jüri kummardas, läks wälja. —
Möni nädal pärast seda,
Herra wend ka kutsus teda,
Palus pooletuhat laenuks,
Mis ka Jüri arwas auuks,
Pealegi need rohked siusid,
Mis weel pärast juure tõusid.

Herra küsis, Jüri audis,
Herra naerdes kappi kandis.
Jüri oli aega oota,
Pealegi weel kaju loota. —
Kolmas wend ka tegi nõnda,
Ja see kõik läks hästi korda:
See sai Jürilt seitsesada,
Jüri wõis weel läbi saada.

Siis weel möni wõeras isi,
Laenas Jürilt saea wiisi.
Jüri uskus neid, et ime,
Kes jo kandis saksa nime.
Waestel' ei ta krossi annud,
Need jo oleks nahka pannud.
Jüri rehkendas ja arwas,
Palju aastas siusi korjas.

Aga kuulge Gestifugu,
Kuidas pööris pärast lugu:
Kui jo aeg sai mööda läinud,

Nii kui herra nimetanud,
Astus Siiri herra ette,
Palus oma raha kätte.
Aga herra oli kaval,
Siiri püsti lol ja runial: —

„Dota Siiri, dota, oota!
Ega sul weel pole häda,
Praegu mul ei ole anda,
Kül sa ifka jõuad saada!“
Nõnda jõndjid aastad mööda,
Siiri wõis jo ifka loota,
Et ta saaks weel rohkest kassu,
Aga ei taal polnud asu.

Soofsis tihti herra tuppa,
Aga herra hiiüdis juba:
„Siiri, ei ma wõi nüüd maksja,
Eks sa oodata weel jäkja?“
Wiimaks aga sai ta kurjaks,
Sõimas Siirit patuorjaks,
Ütles: „Kust sa wõtsid raha?
Eh! sa müüd weel wimaks uaha.

Mõisast wilja warastasid,
Ja siis linna müüa saatsid,
Hirmsaste mo papat petsid,
Mul see läbi kahju saatsid.
Arwad, et ma sest ei teadnud,
Kui ma so käest raha wõtnud?
Ole rahul, kasi wälja,
Muidu saad weel takka selga!“

Teistega ka polnud parem, küll
 Mis küll Siiri lootnud warem:
 Üks neist wendest pea suri,
 Kel pooltuhat wõlgu oli.
 Pankrotiks jäi wiimaks kolmas,
 Ja kõik Siiri lootus otsas.
 Nüüd ta wist küll äranäinud,
 Et ta rumalaste teinud.

Teised, kel ka Siiri laenand,
 Olid mitu ärasaland,
 Mitmed ka ei enam jõudnud,
 Ehk küll maksa oleks nõudnud,
 Wiimaks weel ta leiba kerjas.
 Waesuses ja hädas orjas,
 Ja kui haigus kätte tuli,
 Külasse pool nälga suri.

32. Petetud kurat.

(Üks ennemuistne lugu.)

Kord haris põldu küllamees,
 Seal seisis kurat tema ees,
 Ja ütles: „Minu on kõik Maa,
 So küllwist nõuan osa ka.“

Mees oli kawal, terane,
 Sest ütles järsku kurjale:
 „Mis alla kaswab, saagu hull!
 Need warred peal siis jägu mull!“

„Ei,“ ütles kurat, „altpoolt jult’,
Mis peale kaswab, olgu null!“
Mees külwas nairid, sai neid just,
Ja naire lehed wana must.

Kui jälle aasta möödas ta,
Siis ütles mustpois wihaga:
„Nüüd pärin ma, mis mulla sees!
Hea kül!“ — Nüüd nisu külwas mees.

Kui jõudis kätte sügise,
Siis mees sai nisu rohkeste,
Ja wanajaak sai juurikaid, —
Siis kadus ta sealt sedamaid.

33. Tuli lahti!

Õpetaja pidas jutlust,
Aga rahwas tuffusid;
Ei olu’d kasu mehe juttust,
Sönab maha tuffusid.

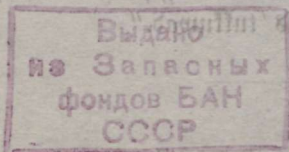
Mis ta waene wõis nüüd teha?
Üks nõu pidi aitama:
Zättis järsku jutlust seisma,
Ja siis karjus forraga:

„Tuli lahti! tuli lahti!“
Rahwas unest kohkuwad:
„Kus pool?“ Wastus: „Põrgus neile,
Kes nüüd kir’kus tuffuwad.“

34. Eõpetuseks.

Armsad lahked lauluwennad,
Peiud, neiud, noored kenad,
Olete nüüd mõnda kuulnud,
Mis ma teile ette laulnud,
Ärge wõtke pahaks panna,
Ega mooga wiha kanda,
Mis mul oli, olen annud,
Kohkem ei mo mõistus kannud.

Kui on mõne laulul wiga,
Mis jo wahest juhtub ikka,
Ärge koge kohut mõistke,
Ega liiga kisa tõstke.
Wõtke wemmal andeks anda,
Waikselt wiga parandada.
Tüli eest meid Jumal hoidku,
Armu rahuga meid täitku.

Gind: 13 top. höb.